

Ja asi multikultúrnu výchovu nepotrebujem

Uvažuje Erich Mistrík.

Mám rád stredné Slovensko, lebo som sa tu narodil a je tu krásne. Moje rodné mesto je dosť veľké, má už viac ako šesť tisíc obyvateľov. Vyrástol som v tomto meste, páči sa mi, poznám jeho uličky, jeho obyvateľov aj krásnu prírodu na okolí. Bez problémov som tu vyštudoval strednú školu a v jednej firme sa snažím pracovať tak, aby som mal vždy čisté svedomie. Moja manželka pochádza tiež z tohto mesta, pracuje v tej istej firme a tiež má za sebou úspešnú maturitu. Máme dve zlaté, šikovné a múdre deti, ktoré chodia na základnú školu blízko nášho bytu. Nie sme veľmi bohatí, nemôžeme sa rozhadzovať, ale k moru sme sa už dostali, aj v Čechách a vo Viedni sme boli, niekedy zjídeme do Poľska na nákupy, aj naše deti môžeme poslať na zájazdy, ktoré občas organizuje ich škola.

Nedávno som sa v našich mestských novinách dočítal, že z obyvateľov nášho mesta je asi 98 percent Slovákov, zvyšné dve percentá sa vraj delia medzi Nemcov, Rómov, vraj je medzi nami aj pár Čechov a Maďarov. Pred pár dňami som dokonca na ulici počul niečo, čo sa podobalo na ukrajinčinu alebo ruštinu, možno sa tu nedávno usadila aj nejaká rodina z týchto krajín. Dosiaľ som však na našich uliciach nepočul nemčinu, rómčinu, češtinu ani maďarčinu. Myslím si, že títo ľudia žijú ako my a hovoria po slovensky. K iným národnostiam sa asi hlásia len preto, lebo si chcú uctiť svojich rodičov, ktorí sa možno kedysi odkiaľsi prist'ahovali.

Počul som, že v niektorých slovenských mestách žijú aj ľudia zo vzdialených krajín – Číňania, Vietnamci a všelikto iný. Keď som si prečítal tie čísla o našom meste, začal som sa na uliciach poriadne obzerať, či aj tu neuvidím Vietnamca, Žida alebo černocho, žiaľ, dosiaľ sa mi to nepodarilo. Prídu k nám občas aj nejakí turisti zo zahraničia, ale nie je ich veľa. Nevšimol som si žiadne zájazdové autobusy plné Japoncov ovešaných fotoaparátmi, ani skupinky amerických dôchodcov, ktorí cestujú po celom svete – aspoň tak mi o nich hovorili susedia, ktorí často chodia na dovolenky do zahraničia. Černocho som zblízka videl iba raz, keď sme boli na dovolenke v Prahe a pri Vltave nám ponúkali výlet na loďke. Mali oblečené pruhované námornícke tričká a až som sa zľakol, lebo boli čierni ako uhoľ. Asi sa práve vrátili z nejakej zaoceánskej plavby a vypíňali si voľný čas tým, že vozili turistov po Vltave.

Rodičia ma pokrstili za katolíka, do kostola však nechodím. Ja si vo svojho Boha verím sám pre seba a nepotrebujem sa ukazovať v kostole, chodiť sa spovedať či biť sa do prs, aký som ja poctivý katolík. Všetci štyria však chodíme do kostola raz do roka – na vianočnú polnočnú omšu, lebo je vtedy všetko v našom meste také krásne vysvietené, sneh vrždí pod nohami a všetci ľudia sú na seba dobrí.

Tiež som sa v našich novinách dočítal, že asi tri štvrtiny obyvateľov nášho mesta sú rímsko-katolíckeho náboženstva, máme tu vraj asi päť percent evanjelikov a ostatní sú väčšinou ateisti. Aha, zabudol som, vraj tu máme asi dvadsať grékokatolíkov – ale neviem, ako ich rozoznám, ani ich kostol som u nás nevidel. Tiež som chcel hľadať nejakých islamcov, či mohamedánov, či ako sa im hovorí – na uliciach som nevidel žiadnych, dokonca ani moji známi, ktorých som sa pýtal, nikdy žiadnych v našom meste nevideli. Ani som nepočul, že by si niekto u nás chcel postaviť islamský kostol (hovorí mu mešita), ako sa vraj domáhajú vo Švajčiarsku, vraj tam dokonca bolo referendum o mešitách, hovoril sused, ktorý číta veľa kníh. Keď som sa pýtal učiteľky našej dcéry, či dievčatá v ich škole nosia na hlavách šatky, ako tie vo Francúzsku,

povedala mi, že žiadne ešte nevidela. Takže tých mohamedánov tu asi naozaj nemáme.

Učiteľky mojich detí nám však nedávno na rodičovskom združení vysvetľovali niečo o multikultúrnej výchove. Vraj je to nová vec, ktorú im prikázali v nejakom štátnom programe a vraj by to mali robiť na viacerých hodinách, dokonca aj na telocviku či kde. Aspoň tak som obidve učiteľky pochopil. Hovorili, že by sme si mali vážiť ľudí, ktorí prichádzajú zďaleka a byť na nich milí, ak nám nič zlé nerobia. Vraj by nám vôbec nemuseli vadieť islamci alebo černosi na uliciach. Akoby mne také niečo vadilo, veď u nás žiadnych nemáme.

Hovorili nám, že v západnej Európe aj v Amerike je to celkom bežná vec. Že tam žije mnoho černochoch, Číňanov, Pakistancov či Indov (jedna učiteľka bola aj v Anglicku, kde – neviem, či si nevymýšľala – vraj v jednom meste žije viac Indov ako Angličanov). Hovorili nám aj to, že niekedy tam do školy príde dieťa, ktoré nevie po anglicky, len po pakistánsky, či ako sa tá reč volá – a že sa potom musia takému dieťaťu zvlášť venovať. Chvalabohu, že my takéto problémy nemáme, veď to musí stáť veľa peňazí. Kedysi som aj v nejakom časopise čítal o jednom černochovi v Amerike, ktorý vraj pred Bielym domom sníval nejaký sen o tom, že bieli a čierni budú rovní. Dokonca vraj v tom čase americká polícia rozháňala zhromaždenia černochoch. Nechápem prečo polícii vadilo, keď niekto rozprával o svojich snoch, ale asi na to mali nejaký dôvod.

Učiteľky nám rozprávali aj to, že tie mohamedánske mešity nemajú len v Arábii, ale aj v západnej Európe. Tie kostoly vraj majú vysoké veže, z ktorých niekedy hlavný mohamedán ráno kričí do ampliónu a zvoláva svojich ľudí do tej mešity. Nechápem, ako to môžu domáci strpieť, ale do toho ma nič, veď oni tam žijú, nie ja. A že vraj sú tam bežné aj pravoslávne kostoly, aj budhistické, či dokonca nejaké japonské (už si nepamätám, ako ich učiteľka nazvala, bolo to také smiešne šušlavé slovo). Nevie si to predstaviť, ale musí byť zaujímavé, keď idete na vianočnú polnočnú omšu a vedľa vášho kostola je iný kostol, v ktorom sú obrázky toho budhistického hlavného boha či mnícha, čo sa volal Budha. Nevie, ako by som sa cítil, ale asi by ma to rozosmialo, lebo ten Budha býva často tučný (aspoň tak som to videl v televízii) a dosť málo oblečený. Ktovie či tak chodil celý rok, veď v decembri vie byť riadna zima. Ani neviem, či by mi dobre padlo, keby som do tej krásnej vianočnej hudby v kostole začul od vedľa nejaké zavýjanie, čo má vzývať mohamedánskeho boha. Veď tie naše slovenské koledy sú najkrajšie piesne na svete, to musí každý uznať.

Učiteľky v našej škole hovorili aj o Rómoch na východnom Slovensku či o Maďaroch na južnom Slovensku. Vraj je to aj v západnej Európe a v Amerike normálne, že tam žije veľa menšín. No neviem, či Mexičania sú v USA menšina, keď vraj na juhu USA ich je viac ako Američanov. A trochu sa tým Američanom na juhu čudujem, lebo vraj sa tam v mnohých firmách rozpráva viac po španielsky (či po mexikánsky) ako po anglicky. Žeby všetci vedeli tú mexikánčinu? A vraj sa aj deti v škole učia v tom ich jazyku. Možno niečo podobné je aj na našom južnom Slovensku, počul som, že sú tam školy, kde sa deti učia v maďarčine. Vlastne, nech sa učia, ja som zasa rád, že moje deti počávajú v škole slovenčinu. Aj som rád, že sa učia slovenské dejiny – veď načo by im boli nejaké maďarské dejiny, alebo české, alebo ruské, či nebudaj dejiny Afriky alebo Číny. Nech sa len pekne učia o dejinách svojej vlasti, keď tu žijú.

Spýtal som sa obidvoch učiteliek, načo nám to všetko hovoria, veď sa to týka tej západnej Európy, Ameriky alebo ešte tak nášho južného Slovenska. Hovorili potom aj niečo o turistoch a utečencoch, ale v našom meste predsa žiadnych utečencov nemáme a turisti... tí vraj chodia do Bratislavy a do Tatier, tak nech sa deti tam učia niečo o cudzincoch.

Ešte som sa spýtal, či tá multikultúrna výchova má byť o cudzincoch, alebo o kom vlastne. Tak mi obidve panie učiteľky povedali, že vlastne aj naše mesto bolo kedysi nemeckým mestom

uprostred Slovenska a že by sme preto mali chápať, ako sa niekto cíti, keď sa ocitne v cudzom prostredí. A že multikultúrna výchova vychováva deti, aby pochopili, že takým ľuďom je možné pomôcť, aby ich okolie prijalo, aby sa necítili ako cudzinci. No dobre, veď aj mojej priezvisko znie nemecky, ale také meno má kde kto na Slovensku. Dokonca moja stará mama sa volala Kohnová, čo neznie celkom slovensky, ale ona sa kedysi dávno kdesi aj so starým otcom stratila. Nevie, asi odišli zo Slovenska, hoci nerozumiem, prečo tu nechali svoju dcéru (moju mamu, ktorú sme, žiaľ, už tiež odprevadili na onen svet). Možno sa starí rodičia vyst' ahovali kdesi za prácou, veď keď bola moja mama malá, bolo na Slovensku málo práce. Vraj sa chodilo do nejakých pracovných táborov, kde veľmi veľa ľudí pracovalo pre jednu veľkú fabriku (bol o tom aj nejaký film, celkom sa mi páčil, lebo ten fabrikant bol taký ľudský, tuším sa volal Šindler a urobil si presný zoznam svojich zamestnancov, pretože ich chcel všetkých poznať po mene).

Ale aj tak neviem, čo chceli panie učiteľky povedať tým, že naše mesto bolo kedysi nemecké. Veď je to slovenské mesto a o žiadnych obyvateľoch, ktorí by hovorili nemecky, neviem ani ja, ani moji susedia a známi.

Ale keď už to majú v tom štátnom programe, tak sme sa nakoniec s našimi učiteľkami dohodli, že budem podporovať ich multikultúrnú výchovu. Celkom tomu síce nerozumiem a myslím si, že multikultúrnú výchovu nepotrebujem ani ja ani moje deti. Veď svoje deti vedíme s manželkou aj bez multikultúrnej výchovy k tomu, aby z nich vyrástli poctiví a slušní ľudia. Dobre sa učia, nedrogujú, občas síce donesú domov cédečko s nejakou hroznou hudbou, aj syn sa silou mocou chce obliekať len do čierneho, dcéra zasa nedávno prišla s prsteňom na pupku a vysvetľovala nám, že je to pírsink a že je súčasťou jej identity. Nevie presne, čo je to identita, ale vraj aj to má čosi spoločné s multikultúrnou výchovou, tak som navel'a súhlasil, nech si ten pírsink nechá, aby aj v škole videli, že ich podporujem. Veď obidve deti z toho vyrastú a budú z nich slušní ľudia ako my.

Už aj teraz sú to slušné deti. Nedávno si dcéra kúpila od bezdomovca ten ich časopis, na ktorého obálke bola Adela – hoci na to minula posledné zvyšky svojho vreckového. Myslím si, že jej bolo ľúto toho špinavého človeka. Aj syn minulý týždeň poslal do Haiti desať eur.

Takže naozaj neviem, prečo by ich škola mala učiť, aby pomáhali černochoch, ktorých tu nemáme. Alebo aby boli milí k islamistom – veď tí by sa potom k nám začali s' ahovať, postavili by si mešitu a rušili by nám vianočné polnočné omše. Naš' astie, nás sa to netýka, to nech si riešia tam, kde sa také veci dejú, vo Francúzsku, v Nemecku či v Amerike. A sused, ktorý číta veľa kníh, vravel, že vraj v Holandsku mohamedáni zabili nejakého režiséra. – Tak tam nech si dajú tú multikultúrnú výchovu. Nevidím dôvod, prečo by ňou mali zať ažovať aj naše deti.

Komentáre

- luca

20.11.10 - 23:06

dobre! zial asi mnoho ludi nepochopi, aj ked je to pisane ako pre deti.....